

Istentisztelet 2022. július 3-án

Bennem az Úr temploma Általad készüljön

Énekek: 162,1-3 122,1 84,1-4 165,6 304,8-9

Köszöntés: Jel 1,4-6

Lekció: Haggeus 1

[1](#) Dárius király uralkodásának második esztendejében, a hatodik hónap első napján így szólt az Úr igéje Haggeus próféta által Zerubbábelhez, Sealtíél fiához, Júda helytartójához és Jósua főpaphoz, Jócádák fiához: [2](#) Így szól a Seregek Ura: Ez a nép azt mondja, hogy nem jött még el az Úr háza újjáépítésének ideje. [3](#) Az Úr igéje azonban így szólt Haggeus próféta által: [4](#) Hát annak itt van az ideje, hogy ti magatok faburkolattal díszített házakban lakjatok, amikor a templom még romokban hever? [5](#) Azért így szól a Seregek Ura: Gondoljátok meg, mi történik veletek! [6](#) Sokat vetettetek, de keveset hordtatok be; esztek, de nem fogtok jóllakni; isztok, de nem fogtok megrészegedni; felöltöztök, de nem fogtok megmelegedni. Aki pénzért dolgozik, mintha lyukas erszénybe rakná a pénzét. [7](#) Így szól a Seregek Ura: Gondoljátok meg, mi történik veletek! [8](#) Menjetek a hegyekbe, hordjatok fát, és építsétek fel a templomot, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsenek engem! – mondja az Úr. [9](#) Sokra számítottatok, de csak kevés lett, és amit hazahordtatok, azt is elfűjtam. Ugyan miért? – így szól a Seregek Ura. Azért, mert az én házam romokban hever, ti meg csak a magatok háza körül szorgoskodtok. [10](#) Ezért nem adott nektek harmatot az ég, és nem hozta meg termését a föld. [11](#) Parancsomra szárazság sújtotta a földet és a hegyeket, a búzát, a bort, az olajat és mindent, amit a föld terem, sőt az embert és az állatot is meg mindent, amiért csak dolgoznak. [12](#) Zerubbábel, Sealtíél fia és Jósua főpap, Jócádák fia meg az egész megmaradt nép hallgatott Istenének, az Úrnak a szavára, Haggeus próféta beszédére, amit általa üzent Istenük, az Úr; és az Úrtól való félelem fogta el a népet. [13](#) Haggeus, az Úr követe pedig ezt mondta a népnek az Úr megbízásából: Én veletek vagyok! – így szól az Úr. [14](#) És felindította az Úr Zerubbábelnek, Sealtíél fiának, Júda helytartójának, Jósua főpapnak, Jócádák fiának és az egész megmaradt népnek a lelkét, úgyhogy eljöttek, és nekifogtak a munkának Istenüknek, a Seregek Urának a házában, [15](#) a hatodik hónap huszonnegyedik napján, Dárius király uralkodásának második esztendejében.

Textus: Ezsdr 4,23-52

[23](#) Mihelyt felolvasták Artahaszta király levelének a szövegét Rehúm, Simsaj kancellár és hivatalnoktársaik előtt, sietve Jeruzsálembe mentek a zsidókhoz, és **fegyveres erővel leállították a munkájukat.** [24](#) Ekkor **beszüntették a munkát** Jeruzsálemben az Isten házában, és **szünetelt az** Dárius perzsa király uralkodásának a második esztendejéig. De Haggeus próféta és Zakariás próféta, Iddó fia prófétálni kezdett a Júdában és Jeruzsálemben levő zsidóknak Izrael Istene nevében, aki fölöttük volt. [2](#) Akkor Zerubbábel, Sealtíél fia és Jészua, Jócádák fia **hozzáfogott, és elkezdte** Isten házában az építést Jeruzsálemben. Velük voltak Isten prófétái, akik támogatták őket.

Kedves Testvéreim,

Ezsdrás könyve Isten népe életének a babiloni fogság utáni **újrakezdését** tárja elénk. Kr. előtt 520-ban történik az, amiről Haggeus prófétánál is olvastunk a lekción. Hosszú, eredménytelen megtérésre hívás után Kr. előtt 598-ban, majd véglegesen 587-ben történt a zsidók deportálása Babilóniába, olyan reménytelen kilátásokkal, hogy a zsidók a lehetőségek szerint **állandóra rendezkedtek ott be**, nem is feltételezték, hogy lesz még innen hazatérés. Azonban **Isten betartja az ígéreteit**, letelt a babiloni uralomnak és a fogságnak a kimért ideje. Ő pedig arra indította Círus perzsa királyt, hogy engedélyt adjon a hazatérésre, sőt, a jeruzsálemi templom újjáépítésére is. Mert **Ő a történelem ura**, akinek kezében eszköz lehet bárki, s **irányítja még a hatalmasok gondolatait** és szándékait is. Kr. előtt 538-ban kerül hatalomra, 536-ban jön a hazatelepedők első csoportja Zerubbábel és Jésua vezetésével.

Gondoljunk csak bele, amennyire **örömhír** ez, annyira **nem is egyszerű** otthagyni a már megépített házakat, kialakított életet, vállalkozásokat és felkerekedni, hogy egy lepusztult országban kezdjék újra az életüket, sokan teljesen új generációként. **Otthagyni a biztosat** – még ha fogságban vannak is – és újat **kezdeni a nulláról** indulva. Az izraeliták **töredéke szánta rá magát** a hazatérésre. Az Úrnak való engedelmesség, a Hozzá való ragaszkodás azonban mindig is ezt jelentette, **Ábrahám**tól kezdve a **tanítványokon** át (elhagytak mindent és követék Jézust), **napjainkig**. Engedelmisséget és bizalmat jelent ez Isten iránt, hogy **számomra Ő a biztos**, Vele lehet és érdemes újat kezdeni, **Ő tud** mindent biztosítani ott is, hol semmi sincs. Igazi új kezdet volt ez, amit hitben lehetett meglépni, áldását várva. Erre hív ma is mindenkit, aki tényleg komolyan akarja Őt venni.

Akik elindultak, azt is tudták, hogy a hazajövetel **az Istennel való közösség helyreállítása**. És vágytak rá, mert az idegenben ez nem volt lehetséges. Ezért is az **oltárállítással** kezdik, amit a fogságban nélkülöztek. Bár a próféták szava hangzott, de oltár, áldozatbemutatás nem volt. Márpedig az áldozatbemutatás kötötte őket össze az Úrral: az oltár üzenete az volt, hogy **Ő a vérre tekint és elfogad**, megbocsát, megtisztít. Számukra ez nem formalitás volt, hanem Isten irgalmának valóságos megtapasztalása, **élő kapcsolat** az életüket megújító Úrral. S az áldozatbemutatások megújítása után a hazatérés második évében tették le sok ujjongás közt a templom **alapkövét** annak régi helyén.

Még mindig az előzményeket mondom, hogy aztán értsük a hallott igékben bemutatott helyzetet. Ugyanis, amikor Izráel fiai hozzáfogtak a templomépítéshez, **Isten népe ellenségei** meghallották, hogy a fogságból hazatértek templomot építenek, elmentek Zerubbábelhez és **felkínálkoztak segíteni**. Odatelepített idegenekről van szó, akik éltek tovább a maguk pogány életét, de azért valamilyen módon az Urat is hajlandók voltak tisztelni, ha nem is szívből. Az ige szó szerint ellenségként emlegeti őket, és nem is jó szándék vezette őket. Hiszen amikor **elutasításra** találtak, rögtön összefogtak és írogatták rosszindulatú **feljelentéseiket**.

Talán valaki kérdezheti: nem lett volna bölcsebb összefogni velük, jól jött volna az a segítség, **miért kellett őket elutasítani?** Azonban a hazatértek azért sem vállaltak közösséget velük, mert **tanultak elődeik bűnéből**, akik összekeveredtek a pogányokkal, ami végül a fogsághoz vezetett. Ezek az emberek **szent elhatározással** akarják az Urat követni, s tudják, **csak tiszta forrásból** származó segítséget lehet áldással elfogadni.

Kedves Testvéreim, a magánéletünkben sem mindegy, honnan, kitől fogadunk el segítséget, mert az **elköteleződést** jelent. Lássuk meg, ismerjük fel, hogy bizony, **ma is nagy kísértés egyénileg és az egyházban is**, bármilyen felkínált segítséget, különösen anyagit boldogan elfogadni, hogy lám, ez micsoda kegyelme Istennek. Pedig **az ilyesmi sosincs ingyen**, annak **mindig ára van**, még azon túl is, hogy az ember a bizalmát ezzel már nem egyedül Istenbe veti. Ezek a hazatértek nagyon **következetesek** voltak ebben a megbízatásukban, tanulhatunk tőlük!

Viszont azt is látnunk kell, hogy a sátán tovább próbálkozik, mert ő nagyon kitartó. Most például **gyűlöletet támaszt** az ellenséges népekben. Ha nem sikerült belülről, akkor **kívülről** rontják meg a jó szándékot. És a feljelentés mellett el is **csüggesztik** Júda népét és **elrettentik őket** az építéstől. Ugyanis a vádoló leveleknek a királyi udvarban **hitelt adnak**, az építés leáll mintegy 15 évre. **Karhatalommal** állították le, és szünetelt, **amíg Isten újra nem indítja**. Ma ott léptünk be a történetbe, hogy Dárius lett a perzsák királya. Ekkor ad új lendületet a templomépítésnek Haggeus és Zakariás próféta szolgálata.

De van itt egy **lényeges különbség**, ezért olvastuk el az ígét Haggeus könyvéből is. Ugyanis figyeljük meg: **Isten nem az ellenséges népeket okolja** vagy marasztalja el a templomépítés elhanyagolásáért, **hanem a sajátját!** Azokat, akik 15 éven át nem tettek semmit, úgy hagyták az építést. Nem az ellenséges népek a hibásak az Ő szemében, hanem az övé. (Persze, mindig könnyű valaki mást hibáztatni, van erre sok példa köztünk napjainkban is, hadd ne nevesítsem.) A baj **igazi oka** meglehetősen egyszerű: óvatosság-félelem, kényelem és a maguk érdekeinek keresése. Hallottuk a lekción, **nehéz idők jártak akkor**: szárazság, kevés termés, nélkülözés, hiábavaló fáradozás, nem lehet egyről kettőre jutni, megélhetési gondok – nem elég a maguk baja? De a prófétai szó mást mond: Ez bizony **nem ok, hanem következmény!** Azért, mert elhanyagolták, ami előbbre való lett volna, a maguk érdekét tartották szem előtt. Szinte azt mondhatnánk, **jól jött nekik** ez a leállás (karantén), mert foglalkozhattak a saját házaikkal, palotáikkal.

Kedves Testvéreim, nem vagyunk sokszor **hasonló helyzetben?** Amit oknak gondolunk, amire kifogásként hivatkozunk, az tulajdonképpen következménye annak, amit elmulasztottunk. **Nem várni kell** a helyzet változására, hiszen amiatt olyan amilyen, hogy valamit elhanyagoltunk. Ezért **tenni, lépni kell**, hogy helyre kerüljenek a dolgok. Isten Lelke felindítja **Haggeus** prófétát. És ő mondja, amit kell: *Ez a nép azt mondja, hogy nem jött még el az Úr háza újjáépítésének ideje. Az Úr igéje azonban így szólt Haggeus próféta által: **Hát annak itt van az ideje**, hogy ti magatok*

*faburkolattal díszített házakban lakjatok, amikor a templom még romokban hever? Ezt értik meg a prófétai üzenetből Júda fiai. **Minek** van itt az ideje és minek nincs? **Mi** a helyes sorrend? **Mi** a fontos? Jézus szavaival mondhatnánk: **keresni először Isten országát** és a többi majd megadatik (Mt 6,33).*

Az időpont alapján tudhatjuk, hogy mivel a hónap első napja **újhold**, ünnepi áldozati alkalommal, egy ünnepi gyülekezet előtt hangzik el mindez – és nem hiába. **Isten Lelke mozgósít.** Mert Ő tud. *Prófétálnak Izráel Istene nevében, aki fölöttük volt.* Fel kell már végre fogniuk, hogy fölöttük nem a perzsák vagy más népek vannak, hanem Isten. Micsoda ünnep! Az élő Isten igéje szól hozzájuk. Mozdósít, felráz és megerősít. Érdemes alárendelni magukat az Úrnak. Továbbolvasva Ezsdrás könyvét megtudjuk, hogy nehézségek lesznek ezután is, de az engedelmisséget Isten megáldja.

Kedves Testvéreim, azt viszont szeretném hangsúlyozni, hogy ez a templomépítés **nem egy épületről** szól. Nem is **hagyományápolásról** vagy egy **műemlék** megmentéséről. Hanem **egy kapcsolatról, a kapcsolatról.** Mert a templom **találkozási hely** az élő Istennel, az Ő jelenlétében, igéjében. Ahogyan egy lelkész társam szokta mondani: **Isten rendelője.** Ahol Ő otthon van és várja a találkozást velünk. Eléje hozhatjuk nyomorúságunkat, terheinket, sebeinket, bűneink terhét... és Ő, az **áldott Orvos** kezelésbe veszi, komplex kezelésbe, hogy meggyógyítsa életünket. Hogy megújulás utáni vágyat, bűnbánatot adjon a szívünkbe és megtapasztaltassa velünk a **golgotai kereszt erejét:** Jézus áldozatáért van bocsánat, lehet a régit lezárni és újat kezdeni Vele.

Ma is ilyen találkozási helyül adatott a templom, **félte szeressük** azért, és őrizzük meg tisztán. **Áldás,** ha másképp mehetünk el erről a megszentelt helyről, az Ő színe előtt, mint ahogyan idejöttünk. Ha az Úr Jézussal a szívünkben, az Ő Lelkének jelenlétében, a szívünk, életünk is **megszentelt helyé, templommá válhat.** Bárcsak úgy szólna igéje közöttünk, hogy minket is indítana a cselekvésre, a fontossági sorrend helyreállítására, arra a kapcsolatkeresésre, amelyben nyilvánvalóvá teszi, hogy Ő a mindenható, Ő uralkodik az életünk felett. **Ámen**